

Manifestació del BEA contra la sentència.

L'EXPRESSION, DIA A DIA, D'UN CONFLICTE LINGÜÍSTIC

Solidaritat i amenaces

Durant la setmana han continuat els actes de solidaritat amb la Universitat valenciana i la preparació de la campanya en defensa de la llengua. Mentre, l'espanyolisme recalcitrant somnia de dur a plet la mateixa Llei d'Ús. El conseller Ciscar, per aquest cantó, sembla estar ben tranquil.

Enric Sòria

Aquesta setmana han prosseguit les accions en solidaritat amb la Universitat de València i en defensa del català. També en aquesta setmana es compleixen tres anys de la posada en vigor de la Llei d'ús i ensenyament, que té alguna cosa a veure amb tot això, com han vist —malgrat les declaracions de la Generalitat que ens correspon— els advocats Vicente Giner Boira i José Ricart Lumbreras, advocats

d'AU en el passat recurs contra la universitat, que ara pretenen carregar contra l'obligatorietat del valencià a l'escola.

Els diaris duïen la notícia els dies passats. El vint-i-sis del present mes la Coordinadora Pro-Libertad del Aprendizaje del Valenciano (nom específic com no n'hi ha) es reunia amb advocats i societats de pares per estudiar la possibilitat d'impugnar la Llei d'ús i ensenyament, únic timbre de glòria normalitzador de la Conselleria de Cultura. L'eufòria provocada pel veredict de la sala 2a. ha envalentonat aquest personal, que fa declaracions com aquestes: «La coordinadora no va en contra del valencià ni de su cultura, sino en contra de la imposición dictatorial de una lengua vernácula por parte de las autoridades». Pel que sembla, la imposició d'una llengua forastera —diguem-ne— com és el castellà a la major part del país no és cap acte dictatorial perquè així ho diu la Constitució Espanyola (¡i tant!). En canvi, tota la legislació que empara les altres llengües de l'estat per a aquests senyors és com si no existís. És que ser vernacle està molt lleig.

Espigolant entre la premsa trobem que l'ensenyament (ni més ni menys obligatori que el de l'anglès o el de la geografia) de la llengua dels valencians a la «Comunitat valenciana» és «un atropello», «una violación de los derechos fundamentales, etc.». «Ganaremos... aun si hay que recoger quinientas mil firmas para iniciar el recurso de impugnación contra la ley»... La barra de certa gent és incommensurable, però, amb tot, ho tenen ben difícil. La Llei d'Ús no és un modest acord universitari i els equips jurídics de la Generalitat tenen poc a

veure amb l'advocat d'aquella. Afortunadament.

Mentre la dreta més recalcitrantment espanyola de València desenterrava el *tomahawk* continuaven les mostres de solidaritat amb la universitat valenciana. Dilluns dia vint-i-quatre les universitats central i autònoma de Barcelona, per mitjà de les seues juntes de govern, manifestaven la seua protesta per la sentència de l'Audiència territorial i el seu suport a la Universitat de Va-

lència. Ambdues universitats feien públics sengles comunicats de rebuig a aquest nou atac al català. El mateix dia, unes cinc-centes persones es manifestaven a Girona, convocades per l'Associació d'Estudiants Independentistes Universitaris del Col·legi Universitari de Girona, i un grup de joves de Pardines (el Ripollès) enlairaven, també en solidaritat, la senyera a la muntanya de la Post.

Dimecres vint-i-sis, en un acte que congregà més de mil cinc-centes persones, el rector de la Universitat Autònoma de Bellaterra, Ramon Pasqual, demanava la formació d'un front comú universitari contra la sentència i ressaltava la fonda preocupació que aquesta ha causat no solament a les universitats catalanes sinó també a les basques i gallegues. Hi intervingueren també Antoni Millan, professor de dret administratiu, que aclarí el marc jurídic de la qüestió, i Vicent Pitarx, que recordà que, d'alguna manera, «l'única instància del País Valencià no controlada pel PSOE; és a dir, per forces espanyolistes» és la universitat de València.

Al mateix temps, la campanya de sensibilització lingüística encetada al País Valencià definia alguns dels seus objectius, entre els quals «implicar la societat civil i les associacions cíviques, polítiques i sindicals en la lluita universitària i en l'extensió social de l'idioma, ja que si bé la sentència atempta directament contra l'àmbit universitari, és, també, un atac contra el procés general de valencianització en tots els àmbits de la vida pública del nostre país», combatre els prejudicis lingüístics, sensibilitzar integradorament els castellanoparlants, neutralitzar les reaccions antivalencianes que es donen al si de la nostra societat i, en fi, implicar el poble valencià en una defensa i afirmació de la seua llengua. La campanya conclourà en una manifestació, el vint de desembre, «contra la sentència antivalenciana i per la promoció del valencià».

L'endemà, al saló d'actes de la Facultat de Filosofia tenia lloc una assemblea general del Bloc d'Estudiants Agermanats. Seguint l'ordre del dia van ser triats els vuit membres de la comissió permanent: Alfred Mondria, Teresa Garcerà, Joan Blasco, Agustí Cerdà, Adel Francés, Enric Morera, Francesc Anyó, i Josep Àngel Gonzalbo. En acabant, el BEA s'adherí a la campanya de sensibilització lingüística coordinada per Acció Cultural.

La setmana política acabava a València amb un espectacle que les recents bravates espanyolistes feien en-

cara més atractiu: la roda de premsa convocada pel conseller Cebrià Ciscar per celebrar el tercer aniversari de la Llei d'ús i ensenyament del valencià. Davant una premsa entre admirada i maliciosa —amb conats d'irritació— Ciscar va donar tota una lliçó de toreig de filigrana. No sol agradar a ningú, i menys als periodistes, fer de bou burlat durant quasi dues hores, però l'art és l'art, i cal reconèixer que el sentit de la ironia del conseller d'educació sap imitar molt bé la més pura innocència.

Començà Ciscar cantant les excel·lències i els assoliments del procés normalitzador dut endavant per la Conselleria: implantació generalitzada del valencià a les escoles i instituts, referència a les 145 escoles amb ensenyament en català, superació de resistències, entrebancs i optimisme.

Les preguntes, com és natural, busquen el cos a cos amb el florentí de ferro. Per a ell, la normalització no pretén de discriminar ningú, sinó, al contrari, de restablir equilibris i tampoc no ha d'estranyar que, de vegades, els discriminadors d'antany intenten crear-hi dificultats. Expressà el seu desig personal en favor de la recuperació de la llengua i de la desaparició de situacions de discriminació. «Al capdavant, si la societat assumeix aquests plantejaments, els tribunals acabaran acceptant-los». El màxim capot del conseller a la universitat va ser el seu vot —a títol estrictament personal, subratllà— perquè el procés normalitzador encetat per la universitat no s'ature a conseqüència del veredict del tribunal. «De tota manera, cal preguntar-se com s'avança més, si amb actes formals o amb la realitat del treball diari». Paraules que probablement amaguen una crítica a la candidatura programàtica del Bloc.

El conseller, finalment, considera que les pretensions de dur a plet de la Llei d'ús són extemporànies. «Aquesta llei té una plena i absoluta vigència i s'empara en l'article tercer de la Constitució i en els Estatuts»... «Sé que hi ha qui està esperant que la Conselleria realitze algun acte jurídic administratiu recorrible, però no li donarem el gust. De tota manera, perquè la normalització no còrriga cap perill cal també la voluntat ciutadana d'assumir-la».

No deixa de ser cert. Una altra qüestió és si la Generalitat, al cap de tres anys, ha fet veritables esforços perquè la ciutadania ho assumís. Mentre, entre la indiferència, l'ambigüitat i les belles paraules, la cerimònia de la confusió passa pels tribunals. □